

Canonitzacions contaminades

Jesús Huguet

Al Seminari ens vam passar part de la infància i de la preadolescència llegint vides de sants, dit sigui de pas, impossibles d'imitar. El meu somni impossible era ser un sant com aquells. Ara, no tan sols no ho desitjo, sinó que em desagradaria que un dia em canonitzessin. Sempre m'ha agradat ser soldat ras. He de confessar que aquesta rècula de sants que fan ara em resulten més aviat antipàtics. No vull dir que no fossin unes grans persones. Però potser no calia fer-los sants. De vegades, quan vaig per les cases i veig la heroïcitat anònima de més d'una mestressa que té cura, amb una dependència continuada, de l'home o dels avis impossibilitats, li dic: "quan jo sigui papa, et faré santa a tu i no pas aquesta mena de sants que fan ara".

Crec que les canonitzacions actuals estan contaminades per tres factors:

1. Tenen com a criteri decisiu els **miracles**. Un per a la beatificació i dos per a la canonització, si no m'equivoco. A no ser que sigui màrtir. Amb quin dret l'Església pot "exigir" de Déu aquests miracles? No és això en certa manera temptar Déu? (Mt 4,5). Sabem per l'evangeli que Jesús no era gens partidari de demanar senyals del cel (Mt 12, 38-39 ; Jo 4,48 ; M 8, 11-13).

Però és que els mateixos teòlegs tampoc no s'acaben de posar d'acord sobre la naturalesa dels miracles. I quan és que es dona un fet extraordinari que no admet una explicació natural? Sovint ni els metges ni els científics tampoc no s'acaben de posar d'acord.

I encara fa més angúnia, si es pensa en l'embalum de publicitat que suposen les campanyes prèvies de promoció del personatge i de petició de gràcies, com volent pressionar Déu i el seu intercessor. De vegades fins s'arriba a publicar una revista per donar a conèixer les gràcies rebudes.

La santedat d'una persona ¿no s'hauria de basar simplement en un estudi seriós de la vida del candidat? I, si el futur sant o beat ha de servir de model per a la comunitat cristiana, ¿no hi hauria de poder dir alguna cosa el poble, el "sensus fidelium"?

2. El segon factor és la **polització** eclesiàstica. Per què ara tantes presses, fins a saltar-se els terminis prescrits, a beatificar el papa Joan Pau II?, la gent es pregunta. I per què una cerimònia tan grandiosa, ostentosa i multitudinària, de ressonància mundial? No serà que Joan Pau II encarna tota una concepció d'Església, que és la que es vol imposar i que, per dir-ho tot, es la recolzada per una sèrie de neomoviments, els mateixos que, en vida del Papa, omplien la plaça de Sant Pere?

I ja no parlo de les canonitzacions accelerades de José María Escrivà de Balaguer i de la Mare Maravillas.

Mentrestant, Joan XXIII, aclamat unànimement com el Papa bo, ha quedat indefinidament aparcat en el dipòsit dels beats. A més, a ell que, junt amb Joan Pau I, havia estat el papa més obert de l'era moderna, se li va fer l'escarni de beatificar-lo, suposo que com a contrapartida, amb Pius IX, el papa més integrista entre tots el integristes. Què en podem aprendre de Pius IX?, encara em pregunto. El seu esperit ortodox i bel·ligerant?

I capítol a part, el constitueixen Mons. Oscar Romero i els jesuïtes màrtirs de la universitat del Salvador. L'any passat feia tot justament trenta anys de la seva mort. Fins el president Obama, sense compartir religió, va voler fer una marrada en el seu viatge a Amèrica Central per venerar la tomba d'un home tan admirat. Quina data més assenyalada per a dur a terme la seva beatificació!

Però, no! Es veu que només els cristians d'una línia, la línia integrista, poden ser sants.

3. Fer un sant es molt car. Val molts **diners**. Quants? No se sap. Perquè el procés de beatificació i canonització es tan complex, que es fa difícil determinar-ne la quantitat. Fer un sant és tota una empresa, costosa i feixuga, tant pel seu cost econòmic, com per l'ingent treball de tramitació i burocràcia, que fan que només estigui a l'abast de moviments o corporacions rics i entusiastes.

Si mirem a internet, hi trobarem que es calcula que el preu de la beatificació de Joan Pau II serà molt semblant al del casament dels prínceps d'Anglaterra. I s'explica també el cas d'una congregació que va haver de vendre's, ja fa uns anys, les seves dues millors finques per costejar la beatificació de la Mare fundadora.

I com a dada curiosa, esmenta que els cartoixans, en un Congrés general van acordar no intentar fer mai cap sant o beat de l'orde, no fos cas que la canonització d'un d'ells dispensés els altres de ser sants.

(Publicat de Regio7, el dia 24 de maig de 2011)